

Forfatter: Kielland, Aleksandar Lange

Titel: BREV TIL: Hegel, Frederik Vilhelm FRA: Kielland, Aleksandar Lange (1885-06-30)

Citation: Kielland, Aleksandar Lange: "BREV TIL: Hegel, Frederik Vilhelm FRA: Kielland, Aleksandar Lange (1885-06-30)", i *Frederik V. Hegel - Et mindeskrift (2. bind)*, FR. Bagges Kgl. Hof-Bogtrykkeri, s. 467. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001652518-000-shoot-L0016525180000299.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Frederik V. Hegel - Et mindeskrift (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Hillevaagd. 30te Juni 1885.

Kjære Hr. Justitsraad! — jeg er nu kommen hjem efter en herlig Reise, og bestræber mig for at komme tilro og faa skrevet en Bog, jeg har i Hovedet. Men Sommerdagene ere saa optagne, at jeg ikke dennegang tør indlade mig paa at love Manuskript bestemt til Juleraptussen. Som De vil have seet, er der Udsigt for mig til at faa nogle Penge af den for- tørnede Nation! men ingen kan vide, hvormeget det bliver; hvorom alting er, maa det jo kaldes en uventet Hjælp, som jeg haaber indirekte ogsaa vil komme Dem tilgode. Det er besynderligt med Mennesker, hvis økonomiske Sans er saa forkrøblet som min, — de hænger sammen og trives, hvor Næringsssorgen vilde forbitre Livet for den beste Økonomiprofessor, og saa faar de, naar det er som allersortest, og naar de som allerletsindigst reiser til Lissabon, forat promenere sin Gjæld, — saa faar de ved Hjemkomsten en Nationalbelønning!

Alexander L. Kielland i sit Arbejdsværelse.

Kunde jeg nu bare skrive en rigtig Bog med Næb og Klør; — à propos! — jeg har læst Fru Skram; det er en s. 468daarlig Bog og et meget tyndt Talent; det er pinligt at se et saa fint Redskab som den moderne Romanform i saa raa Hænder, — jeg mener ikke, at der er et Ord for stærkt end- sige uanstændigt i Bogen, saadant ser jeg næsten ikke; men hele den fine og lydhøre Medfølelse, som er den gode Rea- lismes Sangbund — den hører man intetsteds Lyden af; det er somom man havde spændt et Instruments Strænge over det glatteste og haardeste Marmor, der er ikke en eneste Draabe varmt Menneskeblod i hele Bogen.

30*

Men hvad betyder det Rygte, som fortæller, at Gyldendal først har trykket og siden refuseret Bogen? Jeg spørger bare af literær Nysgjerrighed, og De behøver ikke at svare mere end De finder for godt. Men jeg mente, at hvis man har anseet Bogen for at være uanstændig, saa er jeg ikke med; men hvis et Firma som Deres ikke finder Talentet stort og myndigt nok til at bære en vovet Bog, saa kan jeg forstaa, at det afslaar Affæren. . . .

Det er nu saa længe siden jeg hørte fra Danmark Gjellerup har jeg — Skam at sige ikke læst helt; jeg har kun beholdt ham i min Fantasi som en liden pjusket Fugle- unge siddende paa Kanten af Goethes Grav.

Idetheletaget synes jeg, de danske Digtere har en egen- dommelig Maade at anskue sig selv og sine Kollegaer paa. De synes ikke, de faar Plads for sin egen Storhed uden ved at skjælde de andre ned til ingenting; om det saa ikke er andet end lille Bang, saa reiser han rundt og forkynder, at Glemselens Nat snart vil sænke sig over Alexander Kielland. Og den største og beste blandt dem alle er død og borte; og lidet — er jeg bange — viste Danmark, hvad han var. Jacobsen var ogsaa en stræng Dommer; men han var en Karakter; hans inderste Sjæleliv aabnede sig kun, naar han skrev, og selv da kun for den, der selv var af Adel; han holdt ikke aabent Tivoli, fremviste hverken den stærke Mand eller gamle Dan- mark i Transparent; men han var af de gode gamle Danske:

stille og fin, nobel og trofast.

Venlige Hilsener.

Deres
Alexander Kjellid.